

Ahmet Özhan ile
Şarkılar
Seni Söyler

2. BASKI

Ö. TUĞRUL İNANÇER

ŞARKILAR SENİ SÖYLER

Ö. Tuğrul İnancer

Abmet Özban

SUFİ KİTAP | 22

tasavvuf sohbetleri dizisi | 4

ö. tuğrul inancer kitaplığı | 3

editör

AHMET SAİT AKÇAY

HANDE YILDIRIM ÖNSÖZ

kapak tasarımı

RAVZA KIZILTUÇ

iç tasarım

TAMER TURP

1. baskı

Mart 2007, İstanbul

2. baskı

Ağustos 2020, İstanbul

isbn

ISBN: 978-975-9161-21-7

9 789759 161217

SUFİ KİTAP

Cağaloğlu Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No: 5

Fatih / İstanbul

Telefon: (0212) 511 24 24

sufi.com.tr

sufi@sufi.com.tr

   sufikitap

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa - Topkapı / İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Tımaş Yayın Grubu bünyesinde

faaliyet gösteren Sufi Kitap'a aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak

gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz / 7

Her Şey Dile Gelmiş Bana Cânânı Söyle / 9

Âlemler Nûra Gark Oldu
Muhammed Doğduğu Gece / 41

Sıradağların Zirvesi
İsmail Dede Efendi / 55

Ârifler Pazarında Can Verir Cânân Alınır / 67

İlim Benliğe Saray Olduysa Âlimlik Hayal Olur / 79

Bir Dem Döner Cebrâil'e Rahmet Saçar Her Mahfile / 93

Âdemi Bil Âdemi Nefha-i Hak'tır Demi / 109

Etti O Güzel Ahde Vefâ Müjdeler Olsun / 123

Cemiyetin Duyguları İfâdenin Vâsıtaları / 147

Her Yerde Sen, Her Şeyde Sen
Bilmem ki Nasıl Söylesem / 163

Şikâyet Edip Âsî Olmaktansa Sabredip Veli Ol / 175

İnsanın Bedeni Ruhunun Kalıbıdır / 187

'Sen'in Kapısı Bâb-ı Muhammed'den Geçer / 199

Yolcuyuz Cümlemiz Hep O Meçhule / 213

Öyle Bir An Geldi ki Mehtap Seni Sandım / 225

HER ŞEY DİLE GELMİŞ BANA CÂNÂNİ SÖYLER

Şarkı

Güfte: Erőet Ömeri

Beste: Cevdet Çağla

Bana o kadar yakınsın ki, Sen'i ben sandım,
Sana o kadar yakınım ki, beni Sen sandım,

Ahmet Özhan: "Sen mi bensin, ben mi Sen'im Őaşırdım kaldım," diyecek kadar yakın kim ola? Hani o, "Size Şah damarınızdan da yakınım," diyen "Sen" mi?

Herkesin Őarkıları kendi gönlünce, kendi murâdınca, kendi hayalince yorumlama hürriyeti var. Biz de bu hürriyetimizi kullanıyoruz ve Őarkıları kendi gönlümüze göre yorumluyoruz. Ve acaba o Sen kim? Bir başka Şarkıda da aklıma geliyor; "Sen'de bir Sen yaşar ki o Sen değilsin" diye. Bu "Sen"ler kim ola?

Ö. Tuğrul İnançer: “Sen”i bilmeden evvel “Ben”i bilmek lâzım, ki fazla senliğe benliğe düşmeden işi çözelim. Çünkü naz, niyâz hariç fazla senli benli olup lâubâli olmaya da gelmez. Lâubâlilik başka, naz niyâz başkadır. Zaten samimiyetle lâubâlilik arasında çok ince bir çizgi var. Bu çizgiden dolayı bu ikisi arasında hem kıl kadar hem de dağ kadar fark vardır. Soğuklukla resmiyet arasında, ciddiyetle soğukluk arasındaki farklar gibi.

Rahmetli Cevdet Çağla Hocamız, bu eserin güftesini seçerken zaten ne söyleyeceğini söylemiş. Bilindiği gibi Karcıgar makâmı Hüseyinî makâmı gibi olmasa bile yine de insanda pastoral duygular uyandıran bir makâm. Âmiyâne tâbiriyle fıkır fıkır olmasına rağmen, bestekârnımız öyle bir makamla böyle bir güfteyi ifâde edebilmek kudretini göstermiştir. Karcıgar denilince ahâlinin aklına hemen, Karcıgar köçekçeler gelir. Bu makâm karakteri oyun havası gibidir. Hâlbuki bir üstadın elinde Karcıgar makâmı bu şarkıda olduğu gibi bir ilâhî güftenin, –form olarak ilâhîyi kastetmedim, tanrısal mânâda– ilâhî güftenin ifâdesi için dahi kullanılabilmiş.

Şimdi, şarkılar “Sen”i söylerken, sadece şarkılar değil, her şey zaten “Sen”i söyler.

Bir başka şarkıda da, “Her şey dile gelmiş bana cânânımı söylüyor,” diyor.

İşte o “Cânân” ve “Sen” seçiminde, yorum hürriyetini kullanmak meselesi geliyor.

Ama yine de madem ki “Gerçek” bir, “Sevgi” bir, “Sevgili” bir, o hâlde her şeyin gerçek yorumu o şablona doğru gider diye düşünüyoruz.

İşte ara duraklarda kalanlar, eğer o durağı varılacak son merhale olarak kabul ederlerse orada yanılığ başlar. Yoksa bunların hepsi birer durak. Varılacak nokta, öyle tek durakta durarak varılacak kadar kolay bir yolculuk sonunda ulaşılabilecek yer değil. Az önce

ifâde buyurduğun gibi, “Ben size şah damarınızdan daha yakınlım,” diyen yaratıcımıza bu yakınlığın direkt ifâde ve niyâzı var. Ama kolay kolay o kapı açılmaz. O kapının açılması için evvelâ sözün başında arz etmeye çalıştığım “Ben”i anlamak lâzım. Çünkü o Yüce Yaratıcı'nın yarattıklarına en büyük hediyesi olan Habibi'nin bir sözü var; “Nefsini bilen Rabb'ini bilir” *“Men arefe nefsehü, fakad arafe Rabbehü”*. Bu nefsin bilinmesi, evvelâ nefsin aczinin bilinmesiyle başlar, sonra yeryüzünde halifetullâh olduğunun bilinmesine geçer, sonra sen-ben perdeleri kalkar. Ama bu sonra dediğim hâdiseler hemen ilk kademede olmaz. Arada daha çok zincirler, zincir halkaları vardır.

○ zaman biz o kademede bırakalım isterseniz.

Hay hay.

Bu arada şöyle bir ihtiyaç da söz konusu oluyor, gerçek ayân beyândır, bütün objeler o Varlığın tesbihini yapmakta ve o Varlığa bir delil olarak görülebilmektedir. ○ hâlde, o güzel gözlerle bakmasını bilmek mi lâzım?

Evet evet, sade yanmak değil, yandırmasını da bilmek lâzım.

Şarkı

Güfte: Emîr

Beste: Halid Lemî Atlı

O güzel gözlerle bakmasını bil
Sade kendin yanma, yakmasını bil

Burada bir başka boyut da girdi işin içine. Hem algılama, hem temâşâ, hem irfân süzgeciyle yakîn kesbetme, tabii bunların hepsinin başında Cenâb-ı Hakk'ın bize yakın olduğunu bildirme lutfunda bulunması söz konusu. Ancak biz kullara

gerekenle hareket edeceğiz. Demek ki sadece yanmak değil, o ısıdan, o sıcaklıktan, o güzellikten yararlanırmak da lâzım.

“Sevda pınarından gelen bir su ol” Sevdanın pınarı bizâtihi Hakk’tır. Çünkü bir hadîs-i kudside, “Bilinmeyi istedim/sevdim ve bunun için mahlûkâtı yarattım,” yani, “Ben severek yarattım ve Ben’i sevin diye...” buyruluyor. İşte sevdanın pınarı orası. Oradan akan bu su gönülden gönüle akacak.

Sevda pınarından akan bir su deyince aklıma geldi de, sular yüksek yerlerden, dağlardan gürültülerle, başlarını taşlara vura vura akarlarmış, o uzun bir yolculukmuş ve sonra denize veya göle kavuştukları zaman bir huzur, bir sessizlik onları sararmış. Yani bu bağırtılar çığırtılar zannediyorum hep o seyr ü sülûk esnasında oluyor.

Vuslat iştiyâkıyla.

Vuslata erişince de duruyor ama o arada çok büyük dertler var.

Şimdi Fuzûlî’nin Su Kasidesi’ndeki bir beyit aklıma geldi, “Hâk-i pâyine yetem der ömürlerdir muttasıl / Başını taştan taşta urup gezer âvâre su,” diyor. Suyun akışındaki sebebi sevgilinin ayağının bastığı yerlere kavuşabilme hevesi, ihtiyacı, heyecanına bağlayarak bir hûsn-i tâlil yapıyor.

Mevlevîlikte, “Allah derdini artırsın,” diye bir söz var. O nasıl bir durum?

Bütün tasavvuf ekollerinde o tâbir vardır. Eğer hasret, vuslat ayırımının sadece hissiyatta olduğunu, hakîkatte vuslatta hasret, hasrette vuslat gizli olduğu bilindiğinde o zaman o dert kalmaz.

“Derdin artsın” sözü o derdi öğrenme yolundaki kuvvetin, o ayrılıktan doğan rahatsızlığın artsın ki, kendine ilaç arayasın, derdine

dermân arayasın ve o ayrı zannedilen şeylerin “Bir” olduğunu bilesin anlamında sarfedilmiş bir kelâmdır.

İlâhî

Güfte: Niyâzî-i Mısırî

Beste: ?

Dermân arardım derdime,
Derdim bana dermân imiş

“Sağı solu gözler idim,” diyor ve hep taşrada arıyor. Yani orada yüksekte, bizden uzakta...

Gönüle koymak lâzım. Yüce ve yakîn. Ki burası en yüce yer: Gönül. Gönül o sultanın tecellisine hazır olmalı. “Sür çıkar ağıyârı dilden tâ tecellî ede Hak / Padişah konmaz saraya, hâne mamur olmadan”. Ev boşalmalı ki, ağıyâr gitmeli ki, yâr gelsin. Bu ağıyâr eğer perde oluyorsa, o zaman ağıyârdır zaten. Tâbirleri yeterince doğru bildiğimiz kanâatinde değilim. Efendim işte dünya diyoruz. Hâlbuki Hazret-i Mevlânâ çok kısa târif ediyor o beğenilmeyen dünyayı, “Seni Hakk’tan ayıran ne varsa dünyadır.” Bu ister evlât, ister mal, ister makam olsun seni Hakk’tan ne ayırıyorsa dünya odur. Yoksa geminin su yüzünde gezdiği gibi sen suyu içine sokmazsan, o zaman istediğin iskeleye, limana yanaşırsın. Yok eğer, ufacık bir delikten o gemi içine su almaya başlarsa, yani dünyayı içine alırsa batarsın. Bu tâbirleri de doğru anlamak lâzım. Şimdi, taşrada ararken, benim dışımdaki her şey bana taşradır. Sende ara, sende bul. Zaten bulunacak başka bir yer yok. Molla Câmî buyuruyor, “Kâbe bünyâd-i Halil-i Âzerest / Dil nazargâh-ı Celil-i Ekberest”. Bu, Kâbe’ye bir saygısızlık değildir. Gönülün ne olduğunu daha iyi anlatmak içindir. Kâbe, Halil İbrahim Peygamber’in yaptığı bir binadır. Ama Allah kulunun gönlüne tecellî eder. Dolayısıyla, “Gönül Kâbesi”ni de ihyâ etmek lâzımdır. Bu birtakım